

ΚΑΙ ΕΙΣΕΛΘΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ ΕΣΕΙΣΘΗ ΠΑΣΑ Η ΠΟΛΙΣ!

Η είσοδος τού Χριστού στά Ιεροσόλυμα !

Μεγάλη Εβδομάδα έχουμε τις μέρες αυτές, κι έτσι μέσα στο κλίμα της αρχαίας Παράδοσης βρήκαμε ένα σχετικό κείμενο πού ελπίζουμε κάπως θα μας ωφελήσει.

Αρκετά μας έχουν ζαλίσει καθημερινά τα Μέσα Ενημερώσεως, οί αναλύσεις για την οικονομία, οί φόνοι και τα κακοποιά στοιχεία, η ανεργία και τα λαμόγια...

Αρκετά, ως εδώ !

Κάνουμε λοιπόν ανακωχή πολέμου σε κάθε τέτοια αθλιότητα ώστε να μαζευτούμε το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου σε κάποια Εκκλησία και να πούμε ήσυχα και με καθαρό μυαλό ένα καθώς πρέπει σε Χριστιανούς «Χριστός Ανέστη»!

Κι όχι μόνο να πούμε το τροπάριο και μετά να γίνουμε Λούηδες, όπως κάνουνε κάποιοι «εχθροί του Χριστού» (σύμφωνα και με το τροπάριο πού ψάλλεται το βράδυ «αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οί εχθροί αυτού και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οί μισούντες Αυτόν...»), αλλά να παραμείνουμε και στην σύντομη Θεία Λειτουργία πού ακολουθεί ...

Κι όσοι έχουν τακτοποιήσει πνευματικά και τα κιτάπια τους, τα «εσωτερικά βιβλία» τους, και τις «διαφορές» τους με τον Χριστό, να πάνε μετά και να κοινωνήσουν!

Ανάσταση λοιπόν χωρίς βεγγαλικά, χαλκούνια, δυναμίτες, τρακατρούκες, και τρομοκρατία, πού χαλάνε την εορταστική ατμόσφαιρα και στέλνουνε καί κάποιους βαριά τραυματισμένους, ή και ακρωτηριασμένους στα Νοσοκομεία...

«Η εβδομάδα αυτή και οί μέρες πού περιέχονται μέσα της (Μεγάλη Εβδομάδα την λέει ο λαός) ξεχωρίζουν για εμάς τους Ορθόδοξους

Χριστιανούς από όλες τις άλλες μέρες του χρόνου με πρώτη την Κυριακή των Βαΐων!

Στην εποχή τού Χριστού τίς μέρες αυτές είχαν μαζευτεί χιλιάδες άνθρωποι. Λένε ακόμη ότι, για να έορτάσουν τὸ Πάσχα είχαν συγκεντρωθῆ εκεί στὰ Ἱεροσόλυμα περίπου 1.000.000 κόσμος!

Καὶ ὅταν ὅλος ὁ λαὸς ἄκουσε ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός, ἀμέσως ἔγινε κάτι τὸ πρωτοφανές. Ἄφησαν τίς δουλειές των ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιά ἀκόμη. Ἄδειασαν οἱ δρόμοι καὶ πλατεῖες εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐγινε ἡ πόλις ἔρημος...

Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ λαός, σὰν ποτάμι, σὰν χεῖμαρρος, βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦνε τὸν Χριστό. Κι ἄλλοι κρατοῦσαν στὰ χέρια των βάρια, ἄλλοι κρατοῦσαν κλαδιὰ ἐλιάς, ἄλλοι στρώνανε χάρω στὸ δρόμο τὰ ρούχα τους, γιὰ νὰ γίνουν τάπητας νὰ τὰ πατήσῃ ὁ Χριστός.

Καὶ τὰ μικρὰ παιδιά ἐφώναζαν μὲ ὅλη τὴν ἀγνή τους καρδιά· «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...» (Ἰωάν. 12,13).

Ἐτσι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, τὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπεδέχθη τὸν Χριστό. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλές ὑποδοχές βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων. Ἀναφέρει, ὅτι ἡ Ἀθήνα, ἡ Ῥώμη, ἀλλὰ καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις πολλές φορές ὑπεδέχθησαν βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, νικητὲς καὶ θριαμβευτὲς, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο ὕστερα ἀπὸ ἕνα νικηφόρο πόλεμο ἐναντίον ἰσχυρῶν ἐχθρῶν.

Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα οἱ παλαιότεροι πού ἔχουν ἄσπρα μαλλιά θὰ θυμοῦνται, ὅτι τὸ 1913 ὅλη ἡ Ἀθήνα σὲ ἕναν ἑξαλλο ἐνθουσιασμὸ ὑπεδέχθη τότε τὸν βασιλιᾶ, πού ἤρχετο νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς, ὕστερα ἀπὸ δύο πολέμους πού ἐδιπλασίασαν τὴν μικρὴ μας πατρίδα.

Ἐποδοχές λοιπὸν θριαμβευτῶν καὶ νικητῶν ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Ἀλλὰ ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποδοχές, πού ἔκαναν οἱ λαοὶ γιὰ τοὺς νικητὰς καὶ θριαμβευτὰς των, εἶνε πολὺ μικρὲς καὶ ὠχριοῦν μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν θριαμβευτικὴ εἰσοδὸν τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα..

Θὰ ἴθελα νὰ μουν ζωγράφος. Θὰ ἴθελα νὰ ἔχα χρώματα ζωηρά, νὰ πάρω τὸ πινέλλο καὶ μπροστὰ στὰ μάτια σας νὰ ζωγραφίσω τὴν ὑπέροχον

αὐτὴν εἰκόνα, τοῦ ἀσυλλήπτου μεγαλείου, τὴν εἰκόνα τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Μὰ ζωγράφος δὲν εἶμαι οὔτε ποιητής, οὔτε καὶ ῥήτορας εἶμαι...

Γι' αὐτὸ ἀποβλέπω σὲ κάτι ἄλλο. Πρὶν βγῆτε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, κάτι θὰ πρέπει νὰ διδαχθῆτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἔνδοξο ἡμέρα, τὴν Βαϊφόρον. Ὅλες οἱ λεπτομέρειες διδάσκουν. Καὶ ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες τῆς σημερινῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου θὰ ἤθελα, ἀγαπητοί μου, νὰ προσέξετε μερικὰ σημεῖα.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἄς ἐρωτήσωμεν· Πῶς εἰσῆλθε ὁ Χριστὸς στὰ Ἱεροσόλυμα; Οἱ βασιλιᾶδες, ποὺ ἀναφέραμε, καὶ οἱ αὐτοκράτορες ἐκάθηντο ἐπάνω σὲ ἄλογα ὑπερήφανα, σὲ ἄλογα ἄσπρα χρυσοστολισμένα, ἢ ἐκάθηντο ἐπάνω σὲ ἄμαξες πολυτελέστατες.

Λένε μάλιστα, γιὰ κάποιον τέτοιο βασιλιᾶ καὶ αὐτοκράτορα ὅτι, γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν λαὸ καὶ νὰ φανῆ ὅτι αὐτὸς εἶνε πιὸ μέγας καὶ πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ κάθε ἄλλον βασιλιᾶ, διέταξε τὸ ἀμάξι του νὰ μὴ τὸ σέρνουν ἄλογα, ἀλλὰ νὰ τὸ σέρνουν λιοντάρια.

Φαντασθῆτε ἓνα ἀμάξι νὰ τὸ σέρνουν λιοντάρια, τί τρόμος ἦταν στὴ Ῥώμη. Καὶ ἄλλοι ἐκάθηντο ἐπάνω σὲ ἐλέφαντας, καὶ ἄλλοι ἐπάνω σὲ ἄγρια θηρία.

Ἀλλὰ κοιτάξτε, τί διαφορὰ ἔχει ὁ Χριστὸς μας! Εἶνε ὁ Βασιλιᾶς, εἶνε ὁ Ποιητὴς τοῦ παντός.

Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔφτιασε τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τὰ ἄστρα· ποὺ ἐποίησε τὸν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» (Γέν. 1,26). Εἶνε, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας, «ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ» (δοξ. ἐσπ. Ὑπαπαντῆς).

Αὐτὸς, ἐξ ἄκρας ἀγάπης καὶ συγκαταβάσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον, συγκαταβαίνει, ταπεινώνεται τόσο πολὺ, ὥστε ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα νὰ διαλέξῃ ἓνα γαῖδουράκι, ἓνα «πῶλον ὄνου» (ἔ.ἀ. 12,15), καὶ ἐπάνω στὴ ράχι ἐνὸς τέτοιου ζώου νὰ καθῆσθαι ὁ Χριστὸς.

Καὶ μᾶς διδάσκει μὲ τὸ παράδειγμά του, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα ταπεινοὶ στὸν κόσμον αὐτόν. Μᾶς διδάσκει αὐτὸ τὸ γαῖδουράκι, ὁ «πῶλος ὄνου», ὅτι πρέπει ν' ἀγαπήσωμεν τὴν ταπείνωσιν, ἂν θέλουμε νὰ εἴμεθα Χριστιανοί.

Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ «πῶλος ὄνου» δὲν διδάσκει μόνον αὐτό. Διδάσκει καὶ κάτι ἄλλο. Τί μᾶς διδάσκει; Σημαίνει τὸ ἀθῶο αὐτὸ γαῖδουράκι, ὅπως λέγουν οἱ πατέρες, τὸ ἄλογον μέρος τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου.

Σημαίνει τὸ ἄγριον, τὸ πεισματάρικο «γαῖδουράκι», ποὺ κάθε ἄνθρωπος ἔχει μέσα του, καὶ δὲν θέλει νὰ ὑποταχθῆ στὸν Θεό. Θέλει ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ κἀνῃ τὰ κέφια του, τὰ δικά του θελήματα, καὶ δὲν θέλει νὰ ὑποταχθῆ στὸ Χριστό.

Σημαίνει ἀκόμη ὅχι μόνον τὸ πεισματάρικο ἄτομον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη, λέγουν οἱ πατέρες· τὰ εἰδωλολατρικὰ ἐκεῖνα ἔθνη, ποὺ ἦταν βυθισμένα μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς πλάνης.

Τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα τῶν ἀνθρώπων, πού τὰ πάθη τους τοὺς εἶχαν κάνει τέτοιους, ὥστε νὰ καταντήσουν χαμηλότερα καὶ ἀπὸ τὰ τετράποδα ἀκόμα, γιὰ τοὺς ὁποίους εἶπε καὶ ὁ Δαυΐδ, ὅτι «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμ. 48,13).

Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν· ὅτι ἄνθρωπος πού φεύγει ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ ἄνθρωπος πού ὑποδουλώνεται στὰ πάθη καὶ τὶς κακίες του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέφτει σιγὰ – σιγὰ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ καὶ γίνεται χειρότερος ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ τετράποδα.

Μάλιστα, ἀγαπητοί. Τὸ γαϊδουράκι αὐτό, μόλις κατάλαβε ὅτι τὸ ζητάει ὁ Χριστός, —γιατί καὶ τὰ ζῶα ἔχουν κάποια διαίσθησι—, ἔτρεξε μὲ πόθο. Μὲ χαρὰ ἐδέχθη ἐπάνω στὴ ράχι του τὸν Χριστό. Καὶ πόσο θὰ καμάρωνε πού εἶχε τὸν Χριστὸ ἐπάνω του! γιατί ὅπως εἶπα, καὶ τὰ ζῶα κάτι αἰσθάνονται. Ἕνας φίλος μου ἱεροκῆρυξ μοῦ ἔλεγε τὸ ἐξῆς.

Κάποτε περιόδευε καὶ ἔφθασε κουρασμένος σ' ἓνα χωριό. Ὅταν ἔφθασε, ἐπῆγε στὴν πλατεῖα νὰ μιλήσῃ. Δὲν ἔδειξαν μεγάλη προθυμία οἱ ἄνθρωποι γιὰ ν' ἀκούσουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, μολονότι ὁ ἱεροκῆρυξ περνοῦσε μιὰ φορὰ τὸν χρόνο· ἔπρεπε ν' ἀφήσουν κάθε δουλειὰ καὶ νὰ πᾶνε ν' ἀκούσουν τὰ ζωντανὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ ἱεροκῆρυκας ἦταν στὴν πλατεῖα καὶ ἔβλεπε ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἔχει προθυμία, ξαφνικὰ ἔρχεται καὶ σταματᾷ ἀπὸ κάτω του ἓνα πουλαράκι καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του.

Ὅση ὥρα μιλοῦσε ὁ ἱεροκῆρυκας, αὐτὸ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὸν ἱεροκῆρυκα καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ·

"...ἤρθα στὸ χωριό σας, καὶ σεῖς πού ἔχετε αὐτιά, σεῖς πού ἔχετε λογικό, σεῖς πού ἀκούσατε τὴν καμπάνα νὰ χτυπᾷ, δὲν ἤρθατε. Τὸ γαϊδουράκι αὐτὸ ἄφησε τὴ μάνα του, ἄφησε τὸ χορτάρι του, καὶ ἤρθε καὶ στάθηκε ἐδῶ!"

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα γίνονται, γιατί τὰ ζῶα εἶνε ἀθῶα, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει καταντήσει ἓνας διάβολος. Τὰ ζῶα εἶνε πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἀμφιβάλλῃ, ἄς ἀνοίξῃ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη γιὰ νὰ δῇ κάτι ἀνώτερο.

Βλέπουμε ἓνα γαϊδουράκι, αὐτὸ πού εἶχε ὁ προφήτης Βαλαάμ, νὰ ὁμιλῇ (βλ. Ἀριθμ. 22,28).

Ἐλάλησε τὸ γαϊδουράκι καὶ ἤλεγξε τὸν προφήτη, πού ἔκανε μιὰ ἀτοπία καὶ κάποιο παράπτωμα. Γι' αὐτὸ μᾶς συμβουλεύει ἡ ἁγία Γραφή, ὅτι πρέπει ν' ἀγαποῦμε τὰ ζῶα.

Μάλιστα πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ εἶνε κάποια ἄγρια φυλὴ πού ἐπίστευσε στὸν Χριστό, καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τὰ γαϊδουράκια δὲν τὰ φορτώνουν οὔτε κάθεται κανεὶς στὰ γαϊδουράκια. Γιατί λένε· Ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἐκάθησε στὴ ράχι τους ὁ Χριστός, πρέπει νὰ τ' ἀφήσωμε ἐλεύθερα, νὰ βόσκουν ἐλεύθερα, πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Νά λοιπόν τί μᾶς διδάσκει αὐτὸ τὸ γαῖδουράκι. Τὸ γαῖδουράκι ἔχει φωνή καὶ μᾶς φωνάζει σήμερα· Ταπεινωθῆτε, ὅπως ταπεινώθηκε ὁ Χριστός. Μᾶς φωνάζει· Ὑποταχθῆτε στὸν Χριστό· ὅπως ἐγὼ εἶχα χαρὰ πὺν ἔφερα στὴ ράχι μου τὸν Χριστό, κ' ἐσεῖς νὰ ὑποταχθῆτε στὸν χρηστὸ ζυγὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γαῖδουράκι αὐτό, πὺν μᾶς ἀναφέρει σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο, μᾶς ἀναφέρει καὶ κάτι ἄλλο. Κρατοῦσαν, λέει, «βαῖα»(βάγια) (ἔ.ἀ. 12,13).

Μὰ αὐτὰ τὰ βᾶια πότε τὰ κρατοῦσαν; Ὅταν ἤθελαν νὰ ὑποδεχθοῦν ἕναν νικητή. Τὰ βᾶια ἦταν, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, «τὰ τῆς νίκης σύμβολα».

Καλά στοὺς νικητάς, ἀλλὰ γιατί νὰ ὑποδεχθοῦν μὲ βᾶια τὸν Χριστό;

Ἀπὸ ποιὸν πόλεμο ἦρθε; Ἐνίκησε κανένα;

Μάλιστα ἐνίκησε! Ποῖον ἐνίκησε; Δὲν ἔχετε αὐτιά;

Σὰν χθὲς ὁ Χριστός ἐπολέμησε· ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε τὸν πιὸ μεγάλο ἐχθρό. Ἐπολέμησε ἕναν ἐχθρό, πὺν ἅμα αὐτὸς παρουσιασθῆ, βλέπεις αὐτοὺς πὺν ἔχουν τὰ στέμματα καὶ κρατοῦν στὰ χέρια τὰ σπαθιά, νὰ παραλῶνουν καὶ νὰ πέφτουν ἀπὸ τὰ χέρια τους τὰ μαχαίρια, τὰ σπαθιά καὶ ὅλα τὰ ὄπλα.

Ἐνίκησε ὁ Χριστός ἐκεῖνον πὺν τρέμει ὁ κόσμος ὅλος. Ἐνίκησε τὸν ἀήττητον. Καὶ ἀήττητος ποιὸς ἦτο;

Ἐπῆγε κάτω στὸν Ἄδη ὁ Χριστός. Ἐπάλεψε στῆθος μὲ στῆθος μὲ τὸν Χάρο.

Σὰν χθὲς, τὸ Σάββατο, ἐπῆγε ὁ Χριστός στὰ μνήματα καὶ ἐστάθηκε μπροστὰ σὲ ἕνα μνήμα πὺν ἦταν μέσα θαμμένος ἕνας, τέσσερις ἡμέρες καὶ εἶχε σαπίσει. Καὶ μὲ τὴ φωνή του τὴν παντοκρατορική, μὲ τὴν φωνὴν πὺν σεῖει τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, εἶπε· «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω» (ἔ.ἀ. 11,43).

Καὶ ὁ Λάζαρος βγῆκε ὀλοζώντανος ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο. Εἶνε αὐτὸ τὸ μεγαλύτερο θαῦμα, πὺν ἀποδεικνύει τὴ δύναμι (καὶ τὴν Θεότητα) τοῦ Χριστοῦ μας.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔκανε χθὲς ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔρχονται μὲ τὰ βᾶια καὶ λέγουν· Σὲ χαιρετοῦμε. Χαῖρε, ὁ νικητῆς τοῦ θανάτου. Σὺ πὺν ἐθριάμβευσες ἐπάνω στὸν θάνατο, πὺν ἐταπείνωνε τοὺς πιὸ μεγάλους στρατηγούς καὶ στρατάρχας καὶ ὑπεδούλωνε ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Γι' αὐτὸ κρατοῦν τὰ βᾶια. Καὶ νὰ εἴσθε βέβαιοι, Χριστιανοί μου· ὅπως στάθηκε ἐπάνω στὸ μνήμα τοῦ Λαζάρου, θὰ σταθῆ πάλιν ὁ Χριστός μας.

Τὸ πιστεύομεν ἀκραδάντως. Ἄλλως, δὲν εμεθα Χριστιανοί. Θὰ σταθῆ ὁ Χριστός στὸ μνήμα τῆς μάνας μου καὶ τῆς μάνας σου καὶ τοῦ πατέρα σου καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Θὰ σταθῆ καὶ στὰ δικά μας μνήματα καὶ θ' ἀκουσθῆ ἡ φωνή· Νεκροί, ἀναστηθῆτε! Καὶ οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν. Αὐτὴ τὴ σημασία ἔχει ἡ ἐορτὴ πὺν κρατοῦσαν βᾶια καὶ ἐορτάζομεν σήμερα.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βᾶια μερικοὶ ἀνεβῆκανε πάνω σὲ ἐλιές καὶ κόψανε κλαδιὰ ἐλιᾶς. Γιατί λοιπὸν ἄλλοι κρατοῦσαν βᾶια καὶ ἄλλοι κλαδιὰ ἐλιᾶς; Τί μᾶς λέγουν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐγὼ δὲν σᾶς λέγω δικά μου λόγια. Τὰ δικά μου λόγια δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. Ἐγὼ σᾶς λέγω λόγια τῶν Πατέρων. Ἀπὸ ἐκεῖ παίρνω καὶ διδάσκω. Ἄν θέ'τε, ἀκούστε τα· ἂν δὲν θέ'τε, δική σας ἁμαρτία εἶνε. Γιατί, λοιπόν, κρατοῦσαν κλαδιὰ ἐλιᾶς;

Ἄν διαβάσετε ἀγία Γραφή, θὰ δῆτε ὅτι κάπου ἀναφέρεται ἡ ἐλιά. Ἡ ἐλιά εἶνε ἓνα ἱερὸ φυτό. Ἡ ἐλιά συμβολίζει πολλὰ πράγματα.

Ὅταν ὁ Νῶε ἄνοιξε τὴ θυρίδα τῆς κιβωτοῦ καὶ ἔδιωξε τὸ περιστέρι, τὸ περιστέρι πέταξε, διέγραψε κύκλους κύκλους, ἀλλὰ παντοῦ συνήντησε πτώματα. Δὲν εἶνε κοράκι τὸ περιστέρι, νὰ κάθεται στὰ πτώματα, ἀλλὰ νὰ το πάλι γύρισε κουρασμένο. Ἄνοιξε τὴν θυρίδα ὁ Νῶε, τὸ ἔπιασε καὶ τὸ ἔβαλε μέσα. Ἀλλὰ ὅταν διὰ δευτέραν φορὰν ἔστειλε τὸ περιστέρι καὶ πέταξε πάνω στὴ γῆ, παρουσιάστηκαν τὰ δέντρα. Τὰ νερὰ εἶχαν χαμηλώσει, καὶ τότε τὸ περιστέρι ἔκοψε ἓνα κλαδάκι ἀπὸ τὴν ἐλιά, καὶ τὸ ἔφερε μὲ τὸ ράμφος του (βλ. Γέν. 8,11).

Καὶ ὁ Νῶε ἐδάκρυσε καὶ εἶπε· Δόξα σοι, ὁ Θεός· ἔπесαν τὰ νερά, φάνηκαν οἱ κορυφές, φάνηκαν τὰ ἄνθη... Καὶ εἶνε πιά ἡ ἐλιά τὸ σύμβολο τῆς εἰρήνης. Σημαίνει ἡ ἐλιά τὴν εἰρήνη. Σημαίνει χαρὰ καὶ εἰρήνη. Ὁ ὄχλος ποὺ ὑποδέχθηκε τὸν Χριστό, κρατοῦσε ἐλιά στὰ χέρια του, γιὰ νὰ πῆ· Χριστέ, σὺ μόνον εἶσαι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης, ὁ Θεός τῆς εἰρήνης· σὺ εἶσαι ὁ Θεός ποὺ σκορπᾶς στὸν κόσμον τὰ πλούσια αὐτὰ ἀγαθὰ σου.

Περάσανε, ἀπὸ τότε ποὺ κρατοῦσε ὁ λαὸς στὰ χέρια του κλαδιὰ ἐλιᾶς καὶ φωνάζανε «ζήτω!», τόσα χρόνια, καὶ ὁ κόσμος διψάει εἰρήνη. Τίποτε ἄλλο δὲν διψάει περισσότερο σήμερον ὁ κόσμος ὅσο τὴν εἰρήνη. Τὴν εἰρήνη δὸς μας, Χριστέ· τὴν παγκόσμια εἰρήνη. «Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», εὔχεται ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἡ ἐλιά λοιπόν, ποὺ κρατοῦσανε, εἶνε τὸ σύμβολον μιᾶς εἰρήνης, τῆς εἰρήνης ἐκείνης τὴν ὁποία δὲν θὰ τὴν φέρουν τὰ συνέδρια τὰ μεγάλα, ἀλλὰ τῆς εἰρήνης τὴν ὁποίαν θὰ τὴν φέρη μόνον ὁ Χριστός, ἐὰν ὅλοι μας, ἐὰν ὅλοι μας ὑποταχθοῦμε εἰς τὸ ἅγιόν του θέλημα. Κάτι ἀκόμη καὶ τελειώνω. Εἶπα γιὰ τὸν πῶλον τοῦ ὄνου, εἶπα γιὰ τὰ βᾶια, εἶπα γιὰ τὰ κλαδιὰ τῆς ἐλιᾶς. Δὲν εἶπα κάτι ἄλλο.

Εἶδαμε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀπλοϊκὸς λαός, ποὺ τόσον ἀγαποῦσε τὸν Χριστό, ἔβγαζε τὰ ροῦχα του καὶ τὰ ξάπλωνε κάτω, σὰν περσικὸ τάπητα, γιὰ νὰ περάσουν ἐπάνω καὶ νὰ τὰ πατήσουν τὰ εὐλογημένα πόδια τοῦ Χριστοῦ μας.

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε αὐτὴ τὴ σκηνή, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε αὐτὸν τὸν λαό, ποὺ δὲν εἶχε τάπητας, ἀλλὰ ἔβγαλε τὰ ροῦχα γιὰ νὰ πατήσουν τὰ εὐλογημένα πόδια τοῦ Χριστοῦ; Μὰ τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ ροῦχα, τὰ «ἱμάτια»;

Γιατί τ' ἀναφέρει στὴ σημερινὴ ἑορτὴ τὸ Εὐαγγέλιο (Ματθ. 21,8· Μᾶρκ. 11,8· Λουκ. 19,36); Δὲν τὸ λέγω ἐγώ, ὁ ἀπόστολος τὸ λέγει.

Κ' ἐσὺ ἔχεις νὰ βγάλῃς ἓνα ροῦχο. Κ' ἐσύ, γυναίκα, παιδί... Καὶ ὅλοι μας ἔχομε νὰ βγάλωμε ἓνα ροῦχο. Τὸ ροῦχο τὸ βγάζεις καὶ τὸ βάζεις στὴ

μπουγάδα. Ἀλλὰ ἔχεις ἓνα ροῦχο πού τὸ ἔχεις μέρες, χρόνια, καὶ εἶνε βρωμερόν καὶ ἀκάθαρτον.

Ἔλα, Χριστιανέ μου. Ἔχεις τὸ μαῦρο πουκάμισο τῆς κολάσεως, τὸ μαῦρο πουκάμισο πού φορᾶς, τὸ ὁποῖο κόλλησε μὲ τὴ σάρκα σου, μὲ τὸ εἶναι σου, μὲ τὴν ψυχὴ σου. Γι' αὐτὸ σὲ καλεῖ τώρα ἡ Ἐκκλησία, νὰ τὸ βγάλῃς τὸ βρωμερὸ πουκάμισο καὶ νὰ τὸ πᾶς στὸ πλυντήριο γιὰ νὰ τὸ πλύνῃς.

Γιατὶ καὶ τὰ καθαρώτερα ροῦχα νὰ βάλῃς, καὶ τὸ κορμί σου ν' ἀρωματίσῃς, ἂν δὲν βγάλῃς τὸ μαῦρο πουκάμισο πού φορᾶς τόσα χρόνια, σοῦ τὸ λέγω ἐνώπιον Κυρίου, τὸ πουκάμισο τῆς κολάσεως, τῆς μοιχείας, τῆς πορνείας, τῆς ψευτιάς, τῆς ἀτιμίας· ἐὰν δὲν τὸ βγάλῃς καὶ τὸ πετάξῃς γιὰ νὰ τὸ πατήσῃ ὁ Χριστὸς μας, Χριστιανὸς δὲν εἶσαι.

Διαβάστε τὴν πρὸς Κολασαεῖς ἐπιστολὴ (3,9). «Ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον...». Γδυθῆτε τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο, καὶ ἐνδυθῆτε τὸν νέον... Καὶ θὰ ἀκούσωμεν τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως στὴν θεία λειτουργία — ὅσοι μένομεν, γιὰτὶ ἀδειάζει ἡ ἐκκλησία τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ εἶνε αὐτὸ μεγάλη ἁμαρτία—, θ' ἀκούσωμε·

«Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούϊα». Ὅσοι, λέγει, πιστεύσανε στὸ Χριστό, βγάλανε τὸ πουκάμισο τῆς ἁμαρτίας καὶ φορέσανε τὴ λαμπρὰ στολή, τὸ ἐνδύμα τῶν προικίπων καὶ βασιλέων πού δίδει ὁ Χριστὸς σὲ κάθε ψυχὴ πού πιστεύει καὶ εἰλικρινῶς ἀκολουθεῖ Αὐτόν.

Ἀδελφοί μου, δὲν τελείωσα. ἀκούω; «Ὡσαννά...» (Ἰωάν. 12,13). Ποιοὶ τὰ ψάλλουνε; Τὰ ἀηδόνια κελαῖδουνε; Ποιοὶ ψάλλουνε; Οἱ σοφοὶ καὶ οἱ μεγάλοι;

Ψάλλουνε τὰ ἀθῶα παιδάκια!

Αὐτὰ ἦταν πιὸ κοντὰ στὸν Χριστό. Σὰν τ' ἀηδόνια, πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, τραγουδοῦσαν· «Ὡσαννά...» (ἔ.ἀ. 12,13). Τ' ἄκουσε ὁ οὐρανὸς καὶ χάρηκε. Τ' ἄκουσαν οἱ ἄγγελοι καὶ χάρηκαν, ἀλλὰ τ' ἄκουσε καὶ ὁ διάβολος καὶ ἐπικράνθηκε.

Ἄκου, λέει, τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ φθάσουν σὲ τέτοια ὕψη, νὰ ψάλλουν στὸν Χριστό!... Καὶ ἀμέσως λοιπὸν ἔβαλε τὰ ὄργανά του, τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς φαρισαίους, καὶ σήμερα ἐπήρανε ἀπόφασι νὰ ἐκτελέσουν τὸ Χριστό.

Πιάσανε τὰ ῥαβδιὰ οἱ φαρισαῖοι καὶ κυνηγοῦσαν τὰ παιδιὰ τὰ ἀθῶα.

Σὰν τοὺς πατεράδες τοὺς ἀπίστους τῆς γενεᾶς μας. Πρέπει οἱ πατέρες καὶ μητέρες νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ χέρι τὰ τέκνα στὸν ναό, κι ὄχι ὁ δάσκαλος. Ἀλλὰ πού τώρα αὐτό; Ἄλλαξε ὁ κόσμος. Ἀπ' τὸ χέρι στὸν κινηματογράφο, ναί· στὸν ναό, ὄχι.

Σὰν τοὺς ἀπίστους πατεράδες πού μὲ τὰ ῥαβδιὰ κυνηγοῦνε τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ τὰ διώξουν ἀπὸ τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα. Ἔτσι καὶ αὐτοὶ οἱ φαρισαῖοι τὴν ἡμέρα ἐκείνη μὲ τὰ ῥαβδιὰ κυνηγοῦσαν τὰ παιδιὰ πού φωνάζανε τὰ «Ὡσαννά...».

Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε κάτι λόγια, πού δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ γιὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε. Τί τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς; «Καὶ ἂν ἀκόμη τὰ παιδιὰ σιωπήσουνε,

καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σιωπήσουνε, καὶ ἂν βουβαθεῖ ὁ κόσμος, οἱ πέτρες ποὺ πατᾶμε κι αὐτὲς ἀκόμα θὰ φωνάξουνε» (βλ. Λουκ. 19,40).

Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια ὁ Χριστός.

Καὶ ἔαν ἡμεῖς ἀδειάσουμε τὶς ἐκκλησίες, καὶ ἂν ἡμεῖς Τὸν ἀρνηθοῦμε, καὶ ἂν ἡμεῖς γίνωμεν ἀντίχριστοι, ἐπάνω τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ οἱ σφαῖρες καὶ τὰ λουλούδια καὶ οἱ θάλασσες καὶ οἱ ἄβυσσοι καὶ οἱ τάφοι θὰ φωνάξουν· «Εἷς ἅγιος...»· αὐτὸν ὑμνεῖτε, αὐτὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος (ἰ. ναὸς Ἁγίου Θωμᾶ Ἄνω Κυψέλης – Ἀθηνῶν 2-4-1961)

http://patrablog.blogspot.gr/2014/04/blog-post_14.html#more